

Vader

De frisse wind blies hard door zijn haren. Daar stond hij dan, over de reling gebogen om opkomend maagzuur in de zee te spugen. Hij had van tevoren wel waarschuwingen gekregen over zeeziekte, maar hij had verwacht er niet zo veel last van te hebben op zo'n luxe cruiseschip. Hij keek voor zich uit en zag de hoge golven van de zee. Zijn misselijkheid verdween enigszins toen hij bedacht dat dit uitstapje toch was wat hij nodig had gehad. Hij had een zware tijd achter de rug en deze cruise naar het Engelse Newcastle zou hem de rust geven die zijn gedachten weer op orde zou brengen. Hij kon zich nog goed herinneren hoe het nieuws hem had bereikt, precies negentien dagen geleden.

Hij had op het stadhuis gezeten, waar hij al twee jaar een baan had als jurist. Net toen hij een dossier aan het doornemen was, werd er gebeld. Het was zijn moeder. „Patrick, ik moet je iets vertellen. Kom zo snel mogelijk hierheen!” Patrick was meteen in zijn auto gestapt om met hoge snelheid naar het huis van zijn moeder te rijden. Onderweg had hij nagedacht over wat er aan de hand zou kunnen zijn. Het contact met zijn moeder was niet zo heel goed meer en ze belde hem zelden zonder reden. Hij remde hard voor de oprijlaan van zijn moeders huis. Hij kende het huis goed, want hij had er vanaf zijn zestiende gewoond. Zijn ouders waren toen gescheiden en hij was bij zijn moeder gaan wonen. Tring! Zijn moeder deed onmiddellijk open, met een ernstige uitdrukking op haar gezicht. „Patrick, kom vlug binnen.” Patrick was in de woonkamer gaan zitten en zijn moeder had thee gezet. „Patrick, ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen...” Na enige aarzeling zei ze: „Je vader is overleden. Hij is vanmorgen dood aangetroffen onder aan de trap.” De woorden van zijn moeder waren bij Patrick aangekomen als mokerslagen die hem uit een jarenlange slaap haalden. Zijn vader... Sinds de scheiding van zijn ouders had Patrick zijn vader nooit meer gezien. Jarenlang had hij

geprobeerd om zijn vader te vergeten en nu kwam alles ineens weer boven. Het ouderlijk huis met de grote tuin en het groene tuinhuisje. Familie en kennissen hadden altijd tegen zijn ouders gezegd hoe mooi dat tuinhuisje daar wel niet stond, tussen de bomen en de heg. Half verscholen, zodat niemand het vanaf de straat kon zien. Niemand had ooit kunnen zien wat er zich afspeelde als Patrick of zijn zusje in de ogen van zijn vader iets verkeerd had gedaan. Het gruwelijke, groene huisje met zijn donkere ramen en het kleine deurtje dat met een stevig slot goed vergrendeld kon worden.

Spuug! Een nieuwe lading maagzuur haalde Patrick uit zijn gedachten. Hij keek nog eens naar de zee en zag in de golven een vredig ritme dat hem geruststelde. Jarenlang had hij niet meer nagedacht over vroeger en nu - nu zijn vader was overleden - was alles teruggekomen.

„Patrick! Daar ben je! Voel je je niet lekker?“ Patrick keek opzij en zag dat Mariska er aan kwam lopen. Mariska was een mooie vrouw met lang, bruin haar en een bril. Ze sliep in de kamer naast die van Patrick. Ze waren elkaar de eerste avond tegengekomen in de lange gang die naar de kamerdeuren leidde en het was gelijk geweest alsof ze elkaar al jaren kenden. Net als Patrick was zij in haar eentje met deze cruise meegegaan. „Gaat het goed met je?“ Patrick zag twee grote, groene ogen die hem aankeken vanuit een bezorgd gezicht. „Ja, het gaat alweer. Ik werd even misselijk, maar het is wel weer over.“ Samen met Mariska liep hij naar de gang waaraan hun kamers lagen.

Voor zijn deur bleef Patrick stil staan. Hij draaide zich naar Mariska. In het doffe licht van de sfeerlampen zag hij haar mooie, groene ogen achter de bril op haar smalle neus. Haar donkere haren waren gebundeld in een staart die op haar schouder lag. Wat was ze toch mooi. Ineens trok er een glimlach over haar gezicht en begonnen haar ogen te fonkelen. „Wat is er? Je zit me ineens aan te staren.“ Patrick keek naar de sleutel van zijn kamer en zei: „Ik vroeg me gewoon af of je morgen met me zou willen ontbijten.“ Zij knikte instemmend, wenste hem een goede nacht en ging haar kamer binnen. Patrick deed zijn kamerdeur open en wilde juist naar binnen gaan, toen de deur van de andere kamer naast

die van hem open ging. Een oude man stapte naar buiten. Hij keek heel nors naar Patrick, die van schrik een stap achteruit deed. De man gaf hem een hand, maar bleef hem nors aankijken. „Arends, Karel Arends." De woorden werden uitgesproken alsof ze een vloek waren. „Ik slaap hier en ik zou het op prijs stellen als je geen lawaai zou willen maken. Ik ben gesteld op mijn nachtrust." Patrick knikte en ging zijn kamer binnen.

Het was een heel klein binnenkamertje met een bed, een stoel en een beetje loopruimte. In een hoekje was de deur naar een klein badkamertje. Patrick kleedde zich snel uit, poetste zijn tanden en ging in bed liggen. Het bed lag heerlijk, al schudde het net als de rest van het schip een beetje. Hij ging op zijn rug liggen, zuchtte diep en dacht terug aan het telefoongesprek dat hij ruim twee weken geleden had gehad met zijn moeder.

„Patrick, gaat alles goed met je? Ik hoorde dat je vanmorgen een aanrijding hebt gehad." „Ja, ik ben tegen een verkeersbord gereden. Niets ernstigs." „Een verkeersbord? Was je van de weg af gereden?" Het was even stil gebleven. „Patrick, wat is er?" „Ik zat in de auto en opeens moest ik weer aan pa denken. Ik vergat dat ik in de auto zat en ik zat ineens weer in het tuinhuisje." Zijn moeder had even niet geweten wat ze moest zeggen en vroeg hem toen of hij misschien met iemand over zijn probleem zou moeten praten. „Nee, nee, het gaat wel goed. Ik moet er gewoon even uit om alles op een rijtje te zetten."

Daar lag Patrick dan, in zijn bed op weg naar Newcastle. Het was pikkedonker in zijn kamer en hij genoot van de stilte. Met zijn vingers tastte hij de muur af. Het was een houten muur, waarin geultjes waren gemaakt. De gladde laklaag voelde fijn aan. Patrick vroeg zich af hoe dik de muren zouden zijn en klopte er met een zacht tikje tegenaan. Hij luisterde aandachtig naar het zachte klopje en besloot dat de muren niet zo heel dik waren. Hij legde zijn arm naast zich neer en wilde gaan slapen, toen de stilte ineens werd verbroken. Pok! Het kwam uit de muur, maar Patrick had geen idee van welke kant het kwam. Had iemand teruggeklopt? Hij

dacht even na en besloot toen om maar gewoon te gaan slapen.

De volgende ochtend werd Patrick gewekt door zijn wekker. Hij nam een paar seconden de tijd om zich te realiseren waar hij was en stond toen op. Hij zou vandaag met Mariska ontbijten. Vrolijk stapte hij onder de douche. Het warme water voelde heerlijk aan, maar Patrick was snel klaar. Hij had zin in deze dag, want vanmiddag zou de boot aanmeren in Newcastle. Patrick kleepte zich aan en liep de gang op. Hij klopte op de deur van Mariska's kamer. Het bleef stil, dus hij klopte nogmaals, harder. Van achter de deur hoorde hij Mariska's stem: „Ik kom er aan.” Het duurde nog even voordat de deur open ging. Daar stond Mariska in een grote badhanddoek, haar natte haren los hangend. Ze zette net haar bril op. „Hoi. Ik was nog even aan het douchen, maar ik kom er zo aan.” Met een glimlach deed ze de deur weer dicht. Patrick bleef staan om te wachten, toen de deur van Karel Arends open ging. De man stapte naar buiten en bleef stil staan toen hij Patrick zag. De uitdrukking op zijn gezicht was moeilijk te doorgronden, maar Patrick voelde een rilling door zijn rug gaan. De man bleef stokstijf staan en zijn gezicht leek steeds gemener te gaan staan. Patrick knipperde met zijn ogen, alsof hij de situatie niet geloofde. Toen besloot hij maar iets te zeggen. „Goedemorgen,” zei hij. „Pardon, mag ik er langs?” klonk een stem achter hem. Patrick keek om en stapte opzij voor een dikke man die hem wilde passeren. Toen Patrick weer de andere kant op keek, was Karel Arends weg. Zijn deur was dicht, al had Patrick niets gehoord. Stomverbaasd bleef hij nog even staan, totdat de deur van Mariska's kamer weer open ging. Daar stond ze, glimlachend in een zwarte broek met een rode trui. „Ik ben klaar.”

Patrick zette Karel Arends uit zijn hoofd en liep met Mariska naar het restaurant aan boord. Ze gingen zitten aan een rond tafeltje en bestelden allebei een ham-tosti en een glas vruchtensap. „Zo,” zei Patrick, nog even niet wetend wat voor zinnigs hij zou kunnen zeggen. Mariska keek hem aan en vroeg: „Waarom ben jij eigenlijk in je eentje met deze reis meegegaan?” Patrick vertelde haar over het overlijden van zijn

vader. „Die man heeft mijn jeugd thuis tot een hel gemaakt. Toen..." Patrick stopte even. Er flitsten weer beelden door zijn hoofd van het tuinhuisje, van zijn zusje Sanne en van de scheiding van zijn ouders. Niet wetend waar hij moest beginnen, begon hij te vertellen over de scheiding. „Toen ik zestien was, zijn mijn ouders gescheiden. Mijn moeder ging weg bij mijn vader en ik ging met haar mee. Ze heeft de politie verteld wat mijn vader gedaan heeft, maar gek genoeg is hij nooit veroordeeld. Sindsdien hebben we geen contact meer met hem gehad en ik heb constant geprobeerd om hem te vergeten." Mariska snapte weinig van zijn verhaal en keek hem vol verwondering aan. Patrick pakte zijn glas en zei: „Sorry, ik vertel nogal onduidelijk. Laten we het er maar gewoon op houden dat ik na het bericht van mijn vaders overlijden even rust nodig had." Hij zette het glas aan zijn lippen en nam een grote slok. „En jij? Waarom ben jij hier eigenlijk alleen?" Mariska keek hem aan en zei: „Eigenlijk gewoon omdat ik niemand wist om mee te vragen." Patrick keek haar verrast aan. „Zo'n mooie vrouw als jij kan niemand vinden om mee te gaan op een cruise?" Mariska moest lachen. „Slijmbal!" Patrick nam nog een slok vruchtensap en spitste zijn oren toen er een stem uit de luidsprekers aan het plafond galmde. „Dames en heren, vanmiddag zullen wij rond één uur aankomen in Newcastle. Er zullen bussen klaar staan om u naar het centrum van de stad te brengen. U kunt op ieder moment terug met lijn vierenvijftig, tot half twaalf vanavond. Morgenavond om zeven uur zullen wij weer vertrekken naar Nederland." Patrick en Mariska keken elkaar aan en besloten om die middag samen Newcastle te verkennen.

De volgende uurtjes brachten ze door op het dek. Zwijgend keken ze naar de golven. De lucht was helder en in de verte was de kust van Engeland al te zien. Patrick keek in de golven en bedacht hoe goed dit uistapje voor hem was. De afgelopen weken was hij steeds vaker zijn vader gaan zien. Telkens als hij iets zag wat hem aan zijn vader herinnerde, had het geleken of zijn vader er was. Hallucinaties waren misschien een groot woord, maar hij was toch wel in de war geweest. Daar had hij op de boot gelukkig geen last meer van gehad.

De zeelucht deed hem tot rust komen, al dacht hij nog wel vaak terug aan het groene tuinhuisje.

De herinnering was genoeg om hem pijn in zijn gezicht te bezorgen. „Stiekem lezen in bed? Godverdomme, ik zal je!" Harde dreunen. Tegen de grote kast die in het tuinhuisje stond. Druppend bloed, hevige pijn, maar vooral de woede van zijn vader. In huis had vader nooit veel met zijn kinderen gedaan, maar als moeder er niet was, strafte hij zijn kinderen hard af voor dingen die ze fout hadden gedaan. Patrick hoorde nog het gehuil van zijn zusje Sanne, toen ze weer werd meegesleurd naar buiten. Naar buiten betekende naar het tuinhuisje en het tuinhuisje bood niets dan pijn. Jarenlang waren Patrick en Sanne hardhandig mishandeld door hun zeer opvliegende vader, vaak gevolgd door opsluiting. Patrick had het nooit aangedurfd om zijn moeder hierover te vertellen, bang voor meer geweld. De vele bezoeken aan de Eerste Hulp had vader verklaard door kleine ongelukjes, al wist hij er ook vaak voor te zorgen dat de Eerste Hulp er net niet aan te pas hoefde te komen. Zijn moeder had nooit geweten van de ziekelijke neigingen van haar man, tot die ene zaterdag in mei. Patrick kreeg weer tranen in zijn ogen toen hij dacht aan wat er op die vreselijke dag was gebeurd.

Om snel aan iets anders te denken, draaide hij zijn hoofd. Hij keek naar de glazen deur van het trappenhuis en zag dat iemand naar hem stond te grijnzen. Patrick veegde de tranen uit zijn ogen en keek goed, maar de persoon liep al weg. Patrick meende Karel Arends te herkennen, maar wist het niet zeker. Hij draaide zijn hoofd naar de andere kant en zag Mariska naast zich staan, die geïnspireerd naar de golven zat te kijken. Haar haren wapperden door de wind en haar kleine, ronde oren werden zichtbaar. Van de zijkant kon Patrick het profiel van haar gezicht goed zien. Ze had een heel mooie neus, mooi gerond en vrij smal. Haar mond was vrij klein en haar ogen waren vrij groot, al waren ze nu een beetje dichtgeknepen vanwege de wind. Wat was ze toch een mooie vrouw. Patrick hoopte dat ze na de vakantie contact zouden houden. Opeens draaide Mariska haar hoofd naar Patrick. Voordat hij het besepte, was ze met hem aan het zoenen. De kus was erg kort, maar zeer aangenaam. Mariska glimlachte

blozend en keek weer naar het water. Patrick wist niet wat hij moest zeggen en besloot ook maar weer naar het water te kijken. Zwijgend stonden ze nog een tijdje naast elkaar, terwijl de kust van Engeland steeds dichterbij kwam. Het schip vaarde de rivier Tyne op, waaraan Newcastle ligt, en het werd steeds drukker op het dek. Iedereen wilde vast een glimp opvangen van Engeland.

Het was ongeveer kwart voor één toen de boot aanmeerde in de haven van Newcastle. Met een Britse dubbeldekker werden Patrick en Mariska naar het centrum van de stad gebracht. „Waar zullen we eerst heengaan?” vroeg Mariska onderweg. „We kunnen langs de Tyne lopen.” Dat leek ze een goed idee. De busrit duurde nog een kwartier en toen stopte de bus eindelijk voor het hoofdstation van Newcastle. Patrick keek op de stadsplattegrond die hij op de boot had gekocht en wees Mariska de weg naar de Tyne. Hand in hand liepen ze een rustig straatje in, dat langs de Tyne liep. De rivier werd aan beide kanten vergezeld door mooie, oude gebouwen. Op de Tyne vaarden kleine bootjes en het sfeerbeeld werd afgemaakt met wat linksrijdend verkeer. De wandeling was erg gezellig, behalve toen Patrick en Mariska na een tijdje besloten om naar het winkelcentrum te gaan. Ze liepen de eerste zijweg in en kwamen net om de hoek in botsing met Karel Arends. Hij had heel boos gekeken, maar was zwijgend doorgelopen. Patrick had hier nog even over nagedacht, maar was het snel weer vergeten toen ze bij het winkelcentrum waren aangekomen. De rest van de dag ging vrij snel voorbij en om half tien waren Patrick en Mariska weer terug op de boot. Ze waren allebei erg moe en besloten om vast te gaan slapen. Dan zouden ze de volgende morgen goed uitgerust zijn voor hun tweede dagje in Newcastle.

Daar stonden ze dus, rond kwart voor tien in de lange gang. Patrick deed zijn kamerdeur open, maar liep nog niet naar binnen. Van zijn sleutel keek hij op naar Mariska, die ook naar hem keek. „Ik vond het erg gezellig, Mariska.” Mariska wist weinig originelers te zeggen dan „Ik ook.” Ze keken elkaar nog even aan en toen liep Patrick zijn kamer in. „Welterusten.”

Hij deed de deur dicht, kleepte zich uit en ging in bed liggen. Hij ging op zijn buik liggen en genoot van het heerlijk

warme bed. Hij zag Mariska voor zich en beseftte dat hij al uren niet meer aan zijn vader had gedacht. Met een vrolijk gevoel deed hij het lampje uit om te gaan slapen. Hij lag nergens meer aan te denken, maar gek genoeg kon hij toch niet in slaap komen. Toen hij na een tijdje draaien op de wekker keek, zag hij dat het al bijna half één was. Hij schrok, want hij had niet gedacht dat hij al zo lang in bed lag. Geïrriteerd ging hij met zijn gezicht naar de muur liggen. De muur. De houten muur. Hij stak zijn hand naar voren en voelde aan de gladde laklaag. Zou er weer iemand terugkloppen als hij zou kloppen? Zijn hand bewoog over de muur. Ach, hij kon het proberen. Slapen lukte toch al niet. Hij trok zijn hand terug en maakte er een vuist van. Pok! Pok! Twee keer klopte hij tegen de muur. Hij bleef aandachtig luisteren, maar er kwam geen antwoord. Hij hield zijn vuist weer in de lucht om opnieuw te kloppen, toen er ineens werd geantwoord. Er werd twee keer teruggeklopt. Patrick keek naar de muur. Eigenlijk had hij geen flauw idee van welke kant het was gekomen. Het klonk niet hard, maar ook niet zacht. Patrick bewoog zijn vuist en klopte weer op de muur. Pok! Pok! Pok! Muisstil bleef hij liggen en er werd na een paar seconden inderdaad drie keer teruggeklopt. Patrick besloot door te gaan met het spelletje en klopte vier keer. Toen ook hier antwoord op kwam, klopte hij vijf keer. Zo ging hij nog even door en telkens werd zijn geklop beantwoord. Na negen achtereenvolgende kloppen besloot hij te stoppen. Uit de muur kwamen nog negen kloppen, maar Patrick antwoordde niet meer met tien kloppen. Hij draaide zijn gezicht van de muur af en besloot dat hij toch maar eens moest gaan slapen. Hij keek de donkere kamer in en zag helemaal niets. Het was pikkedonker en de voegen bij de deur lieten ook geen licht door. Langzaam maar zeker zakte Patrick weg in slaap, totdat hij wakker werd van geklop. Pok! Pok! Patrick bleef luisteren en telde precies tien kloppen. Een klein glimlachje krulde zijn lippen. Kennelijk had zijn klopvriend nog geen zin om op te houden. Patrick wilde toch slapen en besloot om maar niet meer te reageren. Minutenlang bleef het doodstil, tot er weer werd geklopt. Pok! Pok! Er werd nu iets sneller geklopt, wederom tien keer. Patrick reageerde niet. De ander zou vast ook wel stoppen als er geen antwoord kwam. Al vrij

snel bleek echter dat hij er naast zat. Er werd weer tien keer geklopt. Het klonk nu nog iets sneller, en ook harder. Patrick vond het niet leuk meer. In die donkere kamer klonk het toch wel erg dreigend, alsof de klopper boos was dat Patrick was gestopt. Pok! Pok! Weer tien kloppen, nog sneller en nog harder. Patrick keek angstig om zich heen. Hij voelde zich nu toch wel heel alleen in de donkere kamer. Toen er gelijk weer tien keer werd geklopt, leek het net alsof iemand vlak achter de muur van Patricks kamer zat. Het geklop werd steeds harder en Patrick wenste dat hij niet was begonnen met kloppen. Ineens bleef het een tijdje stil. Patrick dacht dat de klopper had opgegeven en zuchtte opgelucht, toen hij ineens heel hard schrok. Er werd tien keer hard geklopt... op zijn kamerdeur! Patrick kon nog net verhinderen dat hij hard zou gillen. Baf! Er werd weer tien keer op de deur geklopt, nu zo hard dat hij zich afvroeg of de deur het nog lang zou houden. Het leken wel zware mokerslagen. Patrick trok wit weg. Hij zag de gang voor zich, waar een woeste vent klaar stond om Patrick in elkaar te slaan. Het bleef een tijdje stil. Patrick lag lijkbleek in de duisternis te staren. Zou de stalker weg zijn? Zijn nieuwsgierigheid won het van zijn angst en hij stapte uit bed. De vloer kraakte enigszins toen hij zijn voeten neerzette. Patrick deed de lamp aan en liep naar de deur. Met een bevende hand deed hij de deur open. Hij keek de gang in, maar zag helemaal niemand. Hij liep naar voren en keek naar links en rechts. Niemand te bekennen. Enigszins gerustgesteld liep hij zijn kamer weer in. Hij deed de deur achter zich dicht, maar nog voordat hij zijn bed had bereikt, werd er weer op de deur geklopt. Deze keer slechts één keer, en vrij zacht. Tranen sprongen Patrick in zijn ogen. Hoe kon dit? In de hele gang was niemand te zien geweest. „Patrick, doe eens open. Ik ben het: Mariska." Patrick herkende haar stem en deed snel de deur open. Mariska liep in haar ochtendjas naar binnen met een bezorgd gezicht en Patrick sloot de deur. „Patrick, wat komt er een lawaai uit jouw kamer! Wat ben je aan het doen?" Patrick kreeg niet de kans om haar iets te vertellen, want vlak achter hem klonken tien zware slagen op de deur. Patrick en Mariska gilden. Er werd weer tien keer op de deur geslagen en Patrick hoorde de deur kraken. Baf! Baf! Met veel lawaai sloeg

iemand heel hard tegen de deur. Patrick en Mariska grepen elkaar vast en gilden hard, toen er een gat in de deur verscheen. Een hand kwam er door om de deur van het slot te halen. Krakend ging de deur open en daar stond Karel Arends, woedender dan ooit. Hij had een honkbalknuppel in zijn hand en zijn gezicht was vuurrood van woede. Hij zette een paar stappen naar voren en sloeg hard tegen de benen van Patrick, die schreeuwend neerviel. Hij keek op en zag nog net hoe de honkbalknuppel met een zwaai naar het hoofd van Mariska ging. Hij kreeg nauwelijks de kans om nog harder te gaan gillen, want het was al te laat. Met een harde klap raakte de knuppel Mariska's hoofd. Het vreselijke geluid deed Patrick beseffen dat Mariska's schedel verbrijzelde. Mariska viel neer. Patrick keek in haar starende ogen. Wat gebeurde hier allemaal? Patrick herkende ineens de situatie.

Het was de derde zaterdag van mei geweest. Patrick kon het zich nog goed herinneren. Door de situatie thuis was hij op school altijd erg stil geweest en had hij nooit veel vrienden gehad. Die week had hij op school voor het eerst een meisje gezoend. Daardoor was hij de hele week in de wolken, ook toen hij zaterdag thuiskwam van de supermarkt. Toen hij zijn fiets wegzette, hoorde hij hard geschreeuw vanuit het tuinhuisje. Hij liep er heen en opende de deur. Zijn vader had daar gestaan, met een schop in zijn hand. Op de vloer zat Sanne, in elkaar gedoken. Zijn vader had Patrick woest aangekeken. Patrick was ineens weer terug in de alledaagse realiteit. Hij keek naar Sanne, die hulpeloos wachtte totdat ze weer geslagen zou worden. In een opwelling besloot Patrick ineens dat hij iets tegen zijn vader moest doen. Dit had hij in zijn hele leven nog nooit gedaan. Hij pakte snel de bezem die naast de deur stond. Hij haalde uit naar zijn vader, maar die was hem voor. Met de schop sloeg hij Patrick hard tegen zijn benen. Patrick viel krijsend neer. Hij keek op en zag hoe zijn vader de schop in de lucht hield met de scherpe zijkant naar Sannes hoofd gericht. Patrick kneep zijn ogen stijf dicht. Een vreselijk geluid maakte een einde aan Sannes gejammer. Hoe Patrick die dag was ontkomen, kon hij zich niet meer herinneren. Zijn vader was die middag woedender geweest

dan ooit en nu viel de schade niet te verhelpen bij de Eerste Hulp.

Patrick keek weer naar Mariska, die nu languit op de vloer lag. Karel Arends was op zijn plaats blijven staan en Patrick had ineens iets in zijn hand gevoeld. Hij keek en zag dat het een groot keukenmes was. Ineens flitste alles door zijn hoofd: vader, Karel Arends, zijn eerste vriendin, Sanne, Mariska, het tuinhuisje, de houten muur, de schop, de honkbalknuppel... Verschrikt keek hij naar het mes. Hij besepte opeens dat de zee hem niet tot rust had kunnen brengen.

Het was de dag dat het cruiseschip weer was aangekomen in Nederland. Het was ongeveer vier uur 's middags en aan de hemel scheen de zon. Ding-dong! De bel ging bij het huis van Patricks moeder. Ze deed open en zag twee mannen in lange jassen staan. „Mevrouw Van der Valk? Kunnen we even binnenkomen? We moeten u iets vertellen betreffende uw zoon Patrick." Geschrokken had moeder de mannen binnengelaten. Ze waren in de woonkamer gaan zitten. „Wat is er met Patrick?" vroeg moeder bezorgd. „We komen u helaas vertellen dat uw zoon is overleden. Hij heeft zichzelf drie dagen geleden in zijn hart gestoken met een mes." Moeder barstte geschrokken in huilen uit. „Patrick? Dood? Nee!" Toen bedacht ze zich iets. „Drie dagen geleden? Waarom komen jullie dat nu pas vertellen?" „Wij hebben hem vanmorgen pas aangetroffen." „Heeft niemand hem dan gehoord?" „Waarschijnlijk niet. De kamers naast die van hem waren leeg."